

Červená Karkulka

Bylo jednou jedno milé a hodné děvčátko. Kdo tu holčičku poznal, ten ji musel mít hned rád. Ale nejvíc ji milovala její babička. Ta by pro svou vnučku udělala snad všechno na světě. Jednou jí ušila červený čepeček, karkulku. Vnučce červená karkulka moc slušela, a tak ten čepeček pořád nosila. Od té doby děvčátku nikdo jinak neřekl než Červená Karkulka.

Jednou ráno maminka zavolala Karkulku a povídá: „Karkulko, babička má dnes svátek, zaneš jí bábovku a láhev malinového vína. A to ti povídám, jdi pořád svou cestou, nikde se nezastavuj, nepobíhej po lese a košíček neodkládej. A nezapomeň babičce pěkně k svátku popřát.“

„Jen se, maminko, neboj, všechno dobře vyřídím,“ řekla Karkulka a radostí si poskočila. K babičce chodila Karkulka velice ráda.

Maminka uložila bábovku a láhev s vínem do košíku, bábovku přikryla bílým ubrouskem a Karkulka se vydala na cestu. Babička bydlela až za lesem a cesta k její chaloupce trvala dobrou půlhodinu. Karkulka si prozpěvovala a myslela na to, jaké přání babičce poví.

Než se nadála, byla uprostřed lesa. Najednou – kde se vzal, tu se vzal, stojí před ní vlk.

„Dobrý den, Karkulko,“ pozdravil vlk holčičku.

„Kam tak časně?“

„Dobrý den, já jdu k babičce,“ odpověděla Karkulka beze strachu, protože netušila, že je vlk zlé zvíře.

„A kdepak ta tvá babička bydlí?“ vyptával se vlk.

„Na druhé straně lesa, v chaloupce pod ořeším,“ odpověděla Karkulka.

„A copak to máš, Karkulko, v košíku?“

„Nesu babičce bábovku a víno, ona má dnes svátek.“

Kdyby jen Karkulka věděla, proč se jí vlk na všechno tak vyptává! Ten už hodnou chvíli přemýšlel, jak to zaonačit, aby si naplnil své prázdné břicho.

„A to ani nemáš pro babičku kytičku, když jí jdeš přát k svátku? Jen se rozhlédni kolem a uvidíš, jaké pěkné kvítí kvete tamhle na palouku,“ povídá prohnaný vlk.

„To máš pravdu, vlku. Děkuji ti za radu,“ řekla Karkulka a rozběhla se na palouk.

„Do hladového břicha bude dobrá i stará babka,“ pomyslel si spokojeně vlk. „A když všechno půjde dobře, dočkám se i mladého křehkého masíčka.“

Karkulka běhala po palouku a nevěděla, kterou kytičku utrhnout dřív. Tolik jich tam kvetlo! A jedna hezčí než druhá. A jeжда! Pod zelenými lístky vykukovaly i červené jahůdky. Byly sladoučké a Karkulka sbírala a sbírala, dokud je všechny nevysbírala.